

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **O. V.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 10. 2016, č. j. MV-114148-6/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 10. 2017, č. j. 30 A 193/2016 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Usnesením ze dne 1. 7. 2016, č. j. OAM-5614-26/DP-2016, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), zastavilo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky (dále také jen „žádost“) z důvodu jejího opožděného podání.

[2] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

II.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[4] Přisvědčil závěru správních orgánů o opožděnosti žádosti. Vyslovil rovněž, že žalobkyně ani nesdělila a neprokázala existenci „*důvodů na její vůli nezávislých*“ podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, kterými by mohla opožděné podání žádosti zhojit. Žalobkyní uváděnou nečinnost jejího zmocněnce I. S., která měla pramenit z jeho složité osobní a zdravotní situace, nelze za takový důvod považovat. Skutečnost, že žalobkyně byla zastoupena I. S. na základě plné moci, žalobkyni objektivně nebránila v tom, aby žádost podala sama, nebo aby se přinejmenším aktivněji zajímala o průběh správního řízení a kontrolovala činnost tohoto svého zmocněnce. Krajský soud se ztotožnil i se závěry správních orgánů o odpovědnosti žalobkyně za svobodnou volbu důvěryhodného zmocněnce.

[5] Krajský soud také poukázal na to, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 - 62, na který se žalobkyně v žalobě odvolávala, se týkal skutkově rozdílného případu. V nynější věci nešlo o překroční lhůty pro podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu o pouhé dny, ale o jeden měsíc, žalobkyně nebyla na svém zmocněnci závislá takovým způsobem, jako stěžovatelka ve věci sp. zn. 7 As 142/2011 (která byla manželkou svého zmocněnce, neznalá českého jazyka a úředního postupu při podávání žádosti).

[6] K poukazu na nezaopatřenost žalobkyně krajský soud doplnil, že žalobkyně byla v době podání žaloby zletilá, tedy plně svéprávná. Nakonec také vyslovil, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o žádosti žalobkyně je procesního charakteru a správní orgán prvního stupně (ani následně žalovaná při jeho přezkumu) tudíž nebyl povinen zkoumat přiměřenost jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně.

III.

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že nedostatečným přezkoumáním věci a nevypořádáním se se všemi žalobními body pouze de facto aproboval nezákonná a nepřezkoumatelná rozhodnutí správních orgánů. Tím zatížil rovněž napadený rozsudek vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti.

[9] Stěžovatelka má především za to, že skutečnost, že její zmocněnec I. S. neučinil to, k čemu byl zmocněn, tedy, že za ni včas nepodal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, je „*důvodem na vůli cizince nezávislým*“ ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, kterým bylo možné opožděné podání žádosti odůvodnit a tento nedostatek zhojit. Krajský soud její argumentaci nepřisvědčil, ignoroval tak fakt, že se stěžovatelka stala obětí „podvodu“ ze strany svého zmocněnce, a postupoval při posouzení věci značně formalisticky, nehledě na konkrétní skutkové okolnosti případu.

[10] Stěžovatelka se dále neztotožňuje se závěrem krajského soudu, že při vydávání rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu není správní orgán povinen zkoumat přiměřenost dopadu tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Tato povinnost výslovně vyplývá jednak z § 174a zákona o pobytu cizinců a jednak ze základních zásad činnosti správních orgánů, konkrétně z § 2 odst. 4 správního řádu. Stěžovatelka v tomto ohledu rovněž poukazuje na to, že veškerá rozhodnutí orgánů veřejné moci musí být v souladu s mezinárodními závazky České republiky, jak vyplývá z článku 10 Ústavy České republiky. Z toho důvodu již v žalobě namítala, že postup správních orgánů v projednávané věci je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu se krajský soud nevyjádřil a zatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Stěžovatelka v České republice žije poměrně dlouhou dobu a Českou republiku považuje za svůj domov, studuje tu, vytvořila si zde silné sociální vazby, žije zde celá její rodina a její rodiče zde velmi úspěšně podnikají. I přes to, že je stěžovatelka zletilá, je osobou nezaopatřenou a existenčně závislou na svých rodičích.

[11] Stěžovatelka nakonec krajskému soudu vytkla, že odmítl v právě projednávané věci vycházet ze závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 - 62. Stěžovatelka si je vědoma toho, že Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí zdůraznil specifičnost případu, je však přesvědčena o tom, že i v jejím případě měl správní orgán prvního stupně přihlédnout ke zvláštním okolnostem a řízení o žádosti nezastavit. Rozhodnutí o zastavení řízení tedy považuje za přepjatě formalistické a v rozporu s účelem a smyslem právní úpravy.

IV.

[12] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Jelikož stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto kasační námitkou, neboť by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítl, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, obsahující dostatek důvodů podporujících výrok rozhodnutí.

[16] Z kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dovodil, že stěžovatelka shledává napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Vytkla totiž krajskému

soudu, že věc dostatečně neposoudil a řádně se nevypořádal s žalobními body; pouze de facto aproboval nezákonná a nepřezkoumatelná rozhodnutí správních orgánů.

[17] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů netrpí. Krajský soud dostatečně objasnil, z jakého skutkového stavu vyšel a jak jej následně právně hodnotil. Vysvětlil také, proč shledal žalobní námitky nedůvodné a proč přisvědčil právním závěrům, k nimž dospěla žalovaná a před ní i správní orgán prvního stupně. Podle Nejvyššího správního soudu je tedy napadený rozsudek řádně odůvodněný. Stěžovatelka ostatně proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na mnoha místech s ním polemizuje, což by v případě rozsudku nepřezkoumatelného pro nedostatek důvodů nebylo možné. Pouhý nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku ještě nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 – 30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[19] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, přezkoumal ho v rozsahu kasačních námitek poukazujících na jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[20] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti nerozporuje, že žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu učinila prostřednictvím svého zmocněnce (JUDr. T. F., Ph.D., resp. jím pověřeného substitučního zástupce Bc. M. V.) dne 29. 2. 2016 opožděně. Je ovšem přesvědčena o tom, že včasnému podání žádosti zabránil „*důvod na její vůli nezávislý*“ ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců; tím byla skutečnost, že za stěžovatelku měl žádost podat její dřívější zmocněnec I. S., ale pro své osobní a zdravotní problémy tak neučinil. Krajský soud její argumentaci nepřisvědčil; podle stěžovatelky tak ignoroval fakt, že se stala obětí „podvodu“ ze strany svého zmocněnce I. S., a postupoval značně formalisticky bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti případu.

[21] Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nejpozději před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti. Zabrání-li včasnému podání žádosti důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec podle § 47 odst. 3 téhož zákona oprávněn žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. Důvody pro pozdější podání žádosti je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu je prokázat.

[22] Z citovaného ustanovení tedy vyplývají následující podmínky nutné pro zhojení vady opožděně podané žádosti ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: 1. existence

důvodů nezávislých na vůli cizince, 2. tyto důvody cizinci zabránily v podání žádosti, 3. cizinec žádost podal do pěti pracovních dnů po zániku těchto důvodů a 4. nejpozději při podání žádosti tyto důvody sdělil ministerstvu a na výzvu je případně prokázal. Podmínky je přitom nutné naplnit kumulativně.

[23] Spornou v kasační stížnosti učinila stěžovatelka otázku naplnění první z výše uvedených podmínek. Stěžovatelka má za to, že skutečnost, že za ni měl žádost podat její zmocněnec I. S., který tak ale neučinil pro své osobní a zdravotní problémy, je „*důvodem nezávislým na vůli cizince*“ ve smyslu výše citovaného ustanovení. Správní orgány ani krajský soud však toho názoru nebyly a Nejvyšší správní soud se s nimi také ztotožňuje.

[24] Pro přehlednost Nejvyšší správní soud uvádí rozhodné skutečnosti, jež plynou ze správního spisu. Platnost stěžovatelčina povolení k dlouhodobému pobytu skončila ke dni 31. 1. 2016 (neděle); podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 47 odst. 9 téhož zákona měla stěžovatelka pro zachování platnosti uvedeného povolení podat žádost o prodloužení jeho platnosti nejpozději dne 29. 1. 2016 (pátek). Žádost však u správního orgánu prvního stupně podala až 29. 2. 2016. Téhož dne také prostřednictvím nového zmocněnce ústně uvedla důvody, které způsobily pozdní podání žádosti (předchozí zmocněnec stěžovatelky I. S. nepodal žádost včas z důvodu svých osobních a zdravotních problémů a ztratil veškeré dokumenty včetně biometrických karet). Dne 2. 3. 2016 obdržel správní orgán rovněž písemné odůvodnění opožděné žádosti. Správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 6. 4. 2016, č. j. OAM-5614-13/DP-2016, řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zastavil z důvodu, že při podání žádosti po zákonem stanovené lhůtě stěžovatelka neuvedla důvody, které vedly k jejímu opožděnému podání. Usnesení však bylo k odvolání stěžovatelky cestou autoremedury rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 6. 2016, č. j. OAM-5614-24/DP-2016, zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. Na to správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 1. 7. 2016, č. j. OAM-5614-26/D-2016, řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opět zastavil. Dospěl k závěru, že stěžovatelkou uvedené důvody (viz odst. [24]) nelze považovat za „*důvody na vůli cizince nezávislé*“ ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které by odůvodňovaly podání žádosti po zákonem stanovené lhůtě. Rovněž vyslovil, že žádost nebyla podána do 5 pracovních dnů poté, co tyto důvody zanikly, jak také § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví.

[25] Nejvyšší správní soud ve své dosavadní judikatuře opakovaně vyslovil, že za „*důvod na vůli cizince nezávislý*“ nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, resp. žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013 - 32). Za takový důvod na vůli cizince nezávislý shledal například nemoc, resp. dočasnou pracovní neschopnost z důvodu nemoci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014 - 31), nemoc manžela cizinky, která je fakticky závislá na svém manželovi (rozsudek odkazovaný stěžovatelkou č. j. 7 As 142/2011 - 62). Naproti tomu za takový důvod judikatura neshledala nesprávné povědomí cizince o tom, že žádost lze podat i nekompletní (rozsudek ze dne 1. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 – 41) nebo vydání

pobytového štítku s nesprávně vyznačenou dobou platnosti (rozsudek ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 Azs 305/2015 - 46).

[26] V každém případě však, zabrání-li cizinci ve včasném podání žádosti důvody na jeho vůli nezávislé, je cizinec povinen ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců tyto konkrétní důvody sdělit ministerstvu v dodatečné lhůtě (do pěti pracovních dnů po zániku důvodů bránících podání žádosti), popřípadě je též na výzvu ministerstva prokázat.

[27] Jakkoliv Nejvyšší správní soud obecně nezpochybňuje, že opomenutí zmocněnce cizince podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu může být za jistých okolností překážkou na jeho vůli nezávislou, a v tomto ohledu nesouhlasí s opačným závěrem vyjádřeným v napadeném rozsudku, v posuzované věci se o takový případ nejedná.

[28] Krajský soud správně dovodil, že stěžovatelka měla tvrdit nejen překážky na její vůli nezávislé (tedy opomenutí jejího zmocněnce I. S.), ale také překážky, které tomuto zmocněnci zabránily podat žádost. Těmto povinnostem stěžovatelka v žádosti podané v dodatečné lhůtě nedostála. Z obecných tvrzení stěžovatelky uvedených při podání pozdní žádosti není zřejmé, kdy a jak byl její zmocněnec I. S. nemocen či hospitalizován, resp. v čem spočívala jeho složitá osobní situace, která mu objektivně bránila za stěžovatelku žádost podat. Nelze tedy ani zjistit, zda žádost byla skutečně podána ve lhůtě pěti pracovních dnů po odpadnutí těchto překážek. Správní orgány přitom neměly povinnost stěžovatelku vyzývat k doplnění těchto jejích obecných tvrzení. Z § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že teprve tvrdí-li konkrétní důvody, které cizinci zabránily podat včasnou žádost, vyzve jej ministerstvo k jejich prokázání. Předpokladem výzvy jsou tedy dostatečně určitá tvrzení o těchto objektivních, na vůli cizince nezávislých, důvodech. Stěžovatelkou podané odůvodnění opožděné žádosti přitom podle Nejvyššího správního soudu právě tyto požadavky nesplňuje.

[29] Nejvyšší správní soud přitakává správnímu orgánu prvního stupně i v závěru, že *„[s]těžovatelka měla dostatečný časový prostor pro to, aby se o prodloužení svého pobytu mohla postarat, ať již osobně nebo prostřednictvím zmocněného zástupce. Zároveň rozhodnutí o tom, že vyřizování záležitostí spojených s jejím pobytem na území České republiky přenechá zmocněnému zástupci, bylo její vlastní volbou. Žadatelka si sama vybrala zmocněného zástupce, který ji bude v řízení zastupovat, tudíž sama zodpovídá za to, jak ji tento zástupce bude zastupovat.“* K témuž se shodně přiklonila žalovaná a poté i krajský soud. Zastoupení v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu nebylo povinné, stěžovatelka proto nesla odpovědnost za výběr zástupce pro toto řízení. Bylo rovněž na jejím uvážení, jak aktivně bude průběh tohoto řízení sledovat a kontrolovat svoleného zmocněnce. Nelze proto souhlasit se stěžovatelčinou námitkou, že opomenutí I. S. skutečně zabránilo včasnému podání žádosti.

[30] Stěžovatelka dále nesouhlasila se závěrem krajského soudu, že usnesení správního orgánu prvního stupně o zastavení řízení ve věci její žádosti je procesním rozhodnutím a zákon v takovém případě správnímu orgánu prvního stupně neukládá, aby se zabýval přiměřeností jeho dopadu do soukromého a rodinného života cizince podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Měla za to, že správní orgán je povinen v každém rozhodnutí v režimu

zákona o pobytu cizinců zvážit též přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

[31] K uvedené problematice již ale Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, vyslovil, že: *„[p]ovinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27, bod 11). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dalších). Zákon o pobytu cizinců v § 174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti.*“ Ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, na základě něhož bylo řízení zastaveno, přitom správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince neukládá. Jelikož o stěžovatelčině žádosti nebylo meritorně rozhodováno, neměly správní orgány povinnost se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky zabývat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 - 41). Krajský soud proto nepochybil, pokud takový postup správních orgánů potvrdil jako správný.

[32] Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil ani této kasační námitce. Na jeho závěrech přitom nemohla ničeho změnit ani stěžovatelčina argumentace odkazem na obecné zásady správního řízení a na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Ze správního spisu nevyplývá, že by postup správních orgánů byl s těmito jakkoliv v rozporu.

[33] Stěžovatelka v kasační stížnosti poukázala rovněž na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 - 62. Uvedla, že tak jako v uvedeném rozhodnutí, by měl i nyní Nejvyšší správní soud zohlednit specifičnost jejího případu a uznat, že nebylo přiměřené, že správní orgán prvního stupně řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu zastavil. Z argumentace stěžovatelky je zřejmé, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považuje za přepjatě formalistické. Uvedla, že správní orgány nemohou při výkladu a aplikaci právních předpisů opomíjet jejich účel a smysl. Rovněž jsou povinny přihlédnout k individuálním okolnostem každého posuzovaného případu.

[34] V případě posuzovaném v citovaném rozsudku sedmého senátu stěžovatelka žádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, konkrétně soužití s manželem. Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že nemoc manžela stěžovatelky (který řešil záležitosti ohledně jejího pobytu) za daných okolností (tj. důvod, pro který byl stěžovatelce povolen pobyt, faktická závislost stěžovatelky na jejím manželovi a překročení zákonné lhůty k podání žádosti jen o pět dnů, a to ještě v době trvání platnosti předchozího povolení) ospravedlňovala postup stěžovatelky spočívající v pozdním podání žádosti. Tyto důvody tedy bylo nutno v daném případě považovat za „*důvody na její vůli nezávislé*“, bránící jí v podání žádosti v zákonné lhůtě. Nejvyšší správní soud však v závěru citovaného rozsudku zdůraznil, že tyto závěry

nelze zevšeobecňovat; v dané věci byly totiž učiněny s ohledem na specifické okolnosti případu.

[35] V nyní projednávané věci je však posuzována zcela odlišná skutková situace. Jak správně uvedl již krajský soud v napadeném rozsudku, stěžovatelka žádost podala měsíc po zákonem stanovené lhůtě, přitom je plně svéprávná, na zmocněnci I. S. nezávislá (resp. zdaleka ne závislá v takové míře jako stěžovatelka ve věci řešené sedmým senátem), českým jazykem mluvící osoba, dlouhodobě žijící a studující na území České republiky. Takové specifické okolnosti, jako v citovaném rozsudku tedy nebyly v právě posuzované věci dány. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatelky, že i v jejím případě neměl správní orgán prvního stupně řízení o opožděně podané žádosti zastavit s ohledem na specifika její situace. Správní orgán prvního stupně postupoval správně, když shledal žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu za opožděně podanou a řízení o ní zastavil.

[36] Na závěru o správnosti postupu správního orgánu prvního stupně nemohla nic změnit ani argumentace stěžovatelky, že tento je příliš formalistický a v rozporu s účelem a smyslem právní úpravy. Obsah námitky se dle všeho odvíjí od toho, že stěžovatelka považuje následky opožděně podané žádosti za příliš přísné. Jedná se však o její subjektivní přesvědčení, které nemůže na závěrech v projednávané věci nic změnit. I když se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. V posuzovaném případě bylo především na stěžovatelce, aby si střežila svoje práva a podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu včas.

[37] Nadto už samo ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců obsahuje úpravu dopadající na situace, kdy žadatel nemůže z určitých důvodů podat žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu ve lhůtě, umožňující vadu opožděnosti žádosti dodatečně zhojit za splnění výše vyložených podmínek. Zákonodárce tedy předpokládal, že takovéto situace nezávislé na vůli cizince mohou nastat a stanovil podmínky, za nichž lze dodatečně tento nedostatek zhojit. O takový případ se však nyní nejednalo.

[38] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podala stěžovatelka opožděně, přičemž rovněž nesplnila podmínky vyplývající z § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců umožňující vadu opožděnosti žádosti zhojit. Správní orgán prvního stupně tedy postupoval správně, když řízení o stěžovatelčině žádosti zastavil. Nepochybila ani žalovaná, která toto rozhodnutí potvrdila, ani krajský soud, který vyslovil, že žalobní námitky nejsou opodstatněné, a proto žalobu zamítl.

VI.

[39] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[40] Součástí kasační stížnosti učinila stěžovatelka i návrh na přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud přistoupil po provedení nezbytných

procesních úkonů bezodkladně k věcnému projednání kasační stížnosti, neshledal potřebným o tomto návrhu samostatně rozhodovat.

[41] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu